

"Een maandagmorgen als alle anderen"

Zoals elke maandagmorgen wanneer ik dat verdomde ding op mijn nachtkastje tegen beter weten in voor de zoveelste keer op snooze geduwd heb, ben ik weeral véél te laat. Daarom sta ik nu, naast het sjokvolle bushokje, in mijn hemdsmouwen te kleumen aan de rand van het trottoir. Snakkend naar een kop koffie, wachtend op een bus die maar niet komt.

En hoe kan het anders? Begint het nog te regenen ook! Ik duik snel in het portaal van het herenhuis achter het hokje. Druk mijn schouders, in een poging het opdringerige hemelwater te ontwijken, stevig tegen de voordeur. Als ik plots alle steun verlies en een fractie van een seconde later hard op mijn achterste terecht kom.

Ik kijk op...

In de prachtigste blauwe ogen die ik ooit gezien heb! Ik kan het niet helpen, ik blijf maar staren! Voel me daar plompverloren op de grond gezeten zo onsterfelijk belachelijk! Het verbaast me dan ook geen sikkepit dat het meisje in een onbedaarlijke lachbui uitbarst.

‘Sorry..’ probeer ik mijn onorthodoxe entree te vergoelijken terwijl ik zo waardig mogelijk opkrabbel. ‘ik had niet tegen de deur mogen leunen.’

De langverwachte bus houdt piepend halt maar ik schenk er niet de minste aandacht aan.

‘Dat had U inderdaad niet!’ giechelt het meisje. ‘Vooral omdat U bovenop mijn lunchpakket bent beland en het zitvlak van uw pantalon nu één en al geplette aardbei is!’

Ze heeft niet overdreven. Dat constateer ik wanneer ik voorzichtig met mijn hand de bedoelde regio betast.

‘Verdomme!’ het is er uit voor ik het besef.

‘Aardbei maakt lelijke vlekken! Komt U even mee, dan was ik die er snel uit!’

Dus loop ik haar achterna, de donkere hal in en loodst ze mij door een hoge dubbele deur.

‘Trekt U alvast uw broek uit.’ mij met die woorden achterlatend in een, schaars bemeubelde, oubollige werkkamer. Wat later kondigt een klop op de deur haar terugkomst aan. Gejaagd pluk ik mezelf uit mijn pantalon. Blijf angstvallig achter de op een kier geopende deur en verwissel het bevuilde kledingstuk voor een donkerblauwe ochtendjas.

‘Ik ben in de keuken!’ zegt ze nog alvorens de deur te sluiten. Ik neem aan dat dit een uitnodiging is om haar te vervoegen zodra ik toonbaar ben.

‘Wilt U misschien een kop koffie?’ vraagt ze met een knik naar de thermoskan in het midden van de tafel. Ik zeg geen neen. Koffie is waar ik naar snak.

‘De kopjes staan in de hangkast rechts van U!’ dirigeert ze.

‘Neemt U ook?’ ben ik beleefd.

‘Die grote grijze tas met die barst overdwers, graag!’

Ik schenk twee koffies uit. ‘Suiker? Melk?’

‘Neen, zwart!’ zegt ze zonder zich om te draaien van de gootsteen waar ze mijn broek onderhanden neemt. Het geeft mij de gelegenheid haar eens wat beter op te nemen. Mooi figuur. Niet groot, maar alles wat ik tot nu toe te zien heb gekregen zit op de juiste plaats.

‘Tussen haakjes, ik ben Ellen.’

‘Diederik.’ antwoord ik. Een beetje gegeneerd om mijn niet zo alledaagse naam.

Plotsklaps barst de tuindeur open en wordt alles vreselijk verward. Een grote kerel grijpt me ruw bij de keel. Ik krijg al geen lucht meer! Het meisje aan het aanrecht wordt een veeg. Letterlijk! Zo snel beweegt ze zich door de ruimte! Grijpt mijn aanvaller bij de haren, rukt zijn hoofd naar achter. Dan zie ik een dunne rode streep dwars over 's mans keel verschijnen. De bebloede aardappelschiller in Ellens hand.

‘Vlug!’ commandeert ze, mij meesleurend.

‘Wat? Wat?... Wat?’ is alles wat ik weet uit te brengen. We rennen als bezeten de trap op. Halen nog net de overloop als de keukendeur met geweld wordt opengegoot en nog zo’n woest ogende kerel tevoorschijn springt. We glippen de eerste de beste kamer in.

‘Sluit de deur!’ beveelt Ellen. Ik doe het maar al te graag. Draai de sleutel om, schuif een stoel onder de klink. Alhoewel ik vrees dat dit alles niet veel zal uithalen. De deur kraakt in al haar voegen onder het geweld dat het heerschap op haar pleegt.

Ondertussen grijpt Ellen opnieuw mijn hand, trekt mij stevig tegen zich aan. ‘Niet loslaten!’ verwittigt ze terwijl ik vol afgrijzen naar de binnenvallende woesteling staroog.

En daar blijft het bij! Onze belager verdwijnt. Pfwtt! Opgelost in de lucht! Zonder het minste spoor achter te laten!

‘Terug naar beneden!’ gebiedt Ellen.

‘Hoe?...’ wijs ik.

‘Later, Diederik!’ het is de eerste keer dat zij mijn naam gebruikt. Ik word er helemaal warm van. Op slag verliefd! Of neen, ik was al hopeloos verloren van zodra ik in die helblauwe ogen keek! Ze troont me mee naar de salon op het gelijkvloers. We houden halt voor een welgevulde wapenkast.

‘Hier!’ ik krijg een ouderwetse colt in mijn handen geduwd. ‘Kan je met zo’n ding overweg?’

Simpel toch? Mikken en de trekker overhalen? Een kind van twaalf zou het kunnen. Dus knik ik bevestigend. Zelf steekt ze een iets lichter exemplaar bij zich.

‘Dat moet volstaan!’

‘Volstaan? Om wat te doen?’

‘Dat zal je wel merken!’ en al ben ik tot over mijn oren smoor, toch vind ik dat ze mij iets behoorlijker zou kunnen behandelen. Wat ik haar op weg naar de keuken dan ook aan het verstand probeer te brengen. Niet dat het een sikkepit uitmaakt want wanneer ik, nog daas van wat er mij de laatste 5 minuten allemaal overkomen is, de keuken binnenstroompel is die opvallend netjes. Geen lichaam, zelfs geen bloedspatje op de grond!

Dit wordt me toch te gortig! Ik gris mijn pantalon uit de gootsteen, werk me er met enige moeite in en maak me op om hals over kop aan de haal te gaan.

‘Diederik! Wacht! Je moet me helpen!’ roept Ellen vertwijfeld als ze mijn bedoeling doorkrijgt. Ik probeer haar te negeren. Wat nogal moeilijk blijkt omdat ze zich breeduit in de deuropening opstelt.

‘Asjeblief! Laat me niet alleen!’ smeekt ze handenwringend.

Floep!! Daar gaat mijn voornemen om de benen te nemen er zonder mij vandoor!

‘Waar is, voor de donder die kerel van daarnet gebleven? Mag ik eindelijk weten wat er aan de hand is?’ brul ik. Zenuwen natuurlijk, niks dan zenuwen maar toch, gegeven de omstandigheden, geen onterechte vragen.

‘Goed!’ stemt Ellen in. ‘Maar beloof me van zodra die kerels binnenstormen er zonder pardon op los te knallen!’

Dan lijkt het wel afgesproken werk. Want daar barst, op precies dezelfde wijze als daarstraks, de tuindeur open en stormt diezelfde woesteling, exact op dezelfde manier, op mij af! Grijpt me opnieuw bij de keel en begint net zoals de eerste keer ongenadig te knijpen. Geen tijd om na te denken! Ook geen lucht meer! Wel overal alsmaar groter wordende sterretjes! Dus haal ik de trekker over. Telkens weer. Ik zie Ellen hetzelfde doen met haar belager. In een oogwenk is het voorbij. Ik kots in de gootsteen.

‘Kom!’ Ellen duwt me terug de hal in. Aan de voordeur houdt ze me staande.

‘Dit...dit vergeet ik van mijn leven niet!’ weet ik nog uit te brengen alvorens mijn benen het begeven. Ze grijpt me stevig bij de hand. Is dat medelijden in die fraaie kijkers van haar?

‘Niet loslaten!’

Ik kijk op..

In de prachtigste blauwe ogen die ik ooit gezien heb! Ik kan het niet helpen, ik blijf maar staren! Voel me daar plompverloren op de grond

gezet en zo onsterfelijk belachelijk! Het verbaast me dan ook geen sikkepit dat het meisje in een onbedaarlijke lachbui uitbarst.

‘ Sorry..’ probeer ik mijn onorthodoxe entree te vergoelijken terwijl ik zo waardig mogelijk opkrabbel. ‘ ik had niet tegen de deur mogen leunen..’

De langverwachte bus houdt piepend halt. Ik spring recht. Trek een spurt en haal het overvolle vehikel nog net.

© november 2012, Ach, BasicPublishing.nl